

VAN DE REDACTIE

Landschapsarchitectuur

Het is in het rapportagelandschap niet anders dan in andere landschappen: de esthetiek en duurzaamheid worden beter bij het gebruik van goede architectuur. De Orangerie van het kasteel van Versailles en de Engelse tuinen zijn hier mooie voorbeelden van. Of deze nou heel mooi zijn blijft natuurlijk een kwestie van smaak, maar ze maken in ieder geval indruk. Ook over het feit of ze praktisch zijn, kan je discussiëren. Hoe onderhouds(on)vriendelijk ze zijn is al wel enigszins meetbaar. En de ingrediënten (afmetingen, vormen, inrichting en beplanting) zijn merendeels goed meetbaar. Daar houden wij actuarissen van!

Architecten daarentegen maken wel (gebruik van) plattegronden om hun ontwerpen meetkundig in te passen, maar het is daarbij niet de bedoeling dat meetbaarheid in de weg gaat zitten van creativiteit. Sterker nog: soms is de praktische uitvoering ondergeschikt, of is de haalbaarheid niet goed bekeken/ingeschat. Zo was er ruim vijf jaar geleden een mooi landschapsproject ('Het Witte Lint') bij de randweg van Zutphen bedacht: een 14 km lang landschapskunstwerk, bestaande uit een aarden wal langs de weg met daarop schuin gekweekte meidoorns (meer dan 1000!), die ieder zouden moeten worden ondersteund door een granieten paaltje.

In het plan zag het er mooi uit, maar helaas wilde de natuur niet meewerken: veel bomen sloegen überhaupt niet aan, en de perenprachtkever tastte de overgebleven meidoornbomen dermate aan dat het gros van de bomen niet meer te redden was. Wat begon als een mooi idee, werd een schadepost van 1.6 miljoen euro. Het Witte Lint lag binnen 2 jaar aan gruzelementen.

Ander mooi waterschapsvoorbeeld: Hollandse Kroon/haven Den Helder. Daar werd in 2017 een 'bedrijventerrein met kadefaciliteiten' aangelegd (een extra insteekhaven). Dit zou offshorebedrijven moeten aantrekken en zo'n 900 extra banen moeten opleveren. Er werd veel nagedacht en gediscussieerd over welke bedrijven zich op het bedrijventerrein zouden mogen vestigen, maar men vergat even aan het begin te beginnen. De diepte van de haven was zo'n 3 meter, maar offshore schepen hebben zo'n 4 tot 6 meter diepgang. Dus als je offshorebedrijven wilt aantrekken, had de haven aanzienlijk dieper moeten zijn. Het alsnog verder uitdiepen van de haven zou financieel niet haalbaar zijn (de teller stond al op zo'n 14 miljoen euro), waarmee dit project verworpen is tot de duurste vissteiger ter wereld....

Bij de ontwikkeling van 'ons' rapportagelandschap krijg ik soms ook ongemakkelijke gevoelens. We zijn onderhevig aan diverse vormen van rapportage, allen met het idee dat het er duidelijker, vergelijkbaarder en transparanter van wordt, maar de praktijk wijst uit dat het ook een hoop verwarring met zich meebrengt ('rapporteren moet je leren') en je vraagt je vaak af: kan dat niet eenvoudiger?? IFRS 17, MCEV, Solvency II, ICS... allemaal verschillende standaarden die de performance van verzekeraars duidelijk moeten maken voor de stakeholders. In De Actuaris van oktober 2018 stond hierover al een interessant artikel van drs. E.P. Visser AAG en drs. D.W. Ramdien – Sonai AAG. En de tijd mag dan inmiddels voortgeschreden zijn, en de rapportagelijnen bij veel bedrijven inmiddels geïmplementeerd, de transparantie en duidelijkheid voor de stakeholders zijn nog steeds niet kristalhelder. Zijn we nu met z'n allen een heleboel geld aan het weggooiën? Of gaan we hier uiteindelijk toch een echte verbetering maken, die ons ook oplevert wat we gehoopt hebben (in geld, dan wel in efficiëntie)?

Ik hoop ten zeerste het laatste, maar moet bekennen dat ik daar met enige terughoudendheid en scepsis naar kijk.

Kirsten van Exel
hoofdredacteur

